

Den drejer sig netop ikke udelukkende om, at Salman Rushdie skulle have en pris. Den drejer sig om holdningen til fatwaen, holdningen til det iranske præstestyre. Og den idé med at sende kulturministeren til London ville jo netop være udtryk for, at man dukkede sig for det iranske præstestyre.

Derfor har vi også skrevet i vores dagsorden, at Folketinget under alle omstændigheder finder det meget beklageligt, at regeringens beslutning den 10. oktober 1996 ikke var ledsaget af et tilstrækkeligt klart alternativ. Stærkt: Det var meget beklageligt. Heri ligger der naturligvis en kritik også af beslutningen den 10. oktober. Det er ikke en kritik af, at man reagerede, men af den konkrete beslutning.

Håndteringen var katastrofal. Der er mange spørgsmål, der kan stilles, og vi har stillet mange i det arbejde, vi har været i gang med den sidste uges tid. Hvorfor ringede man ikke med det samme til Salman Rushdie og fik en aftale med ham, som det blev foreslået af andre? Hvorfor blev kulturministeren først orienteret den 21. oktober, når nu Kulturministeriet ifølge beslutningen den 10. oktober skulle inddrages? Altså hele historien om pressemeddelelserne med de forskellige formuleringer. Hvorfor skulle briterne orientere Salman Rushdie? osv. Det er et morads af bureaukratisk inkompetence, et morads af et system, hvor den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør.

Det er klart, at det er meget alvorligt med den håndtering, og at det også er hovedårsagen til, at det går galt, men vi er uforstående over for, at der ikke fra den samlede regerings side var mere opmærksomhed omkring håndteringen af sagen. Hvorfor er der ikke noget, der ringer hos statsministeren og hos andre ministre i de tre uger, der går mellem den 10. oktober og den 31. oktober? Hvorfor er der ingen, der tænker på at spørge: Hvordan går det med denne her sag? Har vi sikkerhed for, at han bliver orienteret?

Er det ikke udtryk for, at man faktisk ikke har taget det særlig alvorligt?

Vi har på det sidste oplevet en statsminister gå bodsgang, og det kunne man jo sige var straf nok. Jeg synes også, det er positivt, at han har gået bodsgang og har givet Salman Rushdie en uforbeholden undskyldning. Det er sådan set ikke hver dag, en statsminister gør det, og det synes jeg skal noteres på positivsiden i den her sag.

Det er også positivt, at man i går faktisk fik et arrangement på benene. Det burde man bare

have besluttet den 10. oktober, men okay, det kom på benene. Men ved siden af den bodsgang, der er gået, finder vi det helt, helt afgørende, at denne her dagsorden, som udtrykker en kritisk distance både til beslutningen den 10. oktober og til den efterfølgende håndtering, men også giver kredit for de positive ting, der er at sige til statsministerens og regeringens forsvaret, bliver vedtaget i dag. Det er en afbalanceret dagsorden, som SF og Enhedslisten har udarbejdet, og som – sådan som jeg har kunnet forstå det – kan samle bred tilslutning i Folketinget.

Det håber jeg så kan være, om jeg så må sige, en lærestreg omkring håndteringen af sådanne sager, men måske nok så meget – nok så meget – er det helt, helt afgørende, at når vi har at gøre med sager omkring ytringsfrihed, menneskerettigheder og den balance, som må ligge i et lands udenrigspolitik, så er det nødvendigt at være langt mere opmærksom og være langt mere klar over, hvilke beslutninger man træffer.

Problemet er her, at man nok ikke den 10. oktober har været helt klar over, hvilken beslutning man traf, og at man ikke har været helt klar over, hvor afgørende det var, at man skulle følge beslutningen fra den 10. oktober op. Det er derfor vores håb, at det vil blive tilfældet fremover, og det er også vores håb, at vi nu i fællesskab i det her Folketing, i det her land, får genoprettet det flossede ry, vi har fået.

Jeg tror, det kræver lang tid. Det kræver et sejt arbejde fra os alle sammen, men det er for os meget, meget afgørende, at vi i fællesskab genopretter det ry, så Danmark kan få et ry for at være et land, der kæmper for ytringsfrihed, kæmper for menneskerettighederne og ikke er som nogle kræmmere, der bliver købt af handelsinteresser på bekostning af menneskerettigheder.

Jørgen Estrup (RV):

Denne sag drejer sig ikke om udenrigspolitik. Den drejer sig i det hele taget slet ikke om politik. Sagens kerne er alt for meget bureaukrati af alt for ringe kvalitet.

Der er grund til at slå tre ting fast: Der er begået graverende fejl. Der er sagt uforbeholdent undskyldt. Og hovedpersonen, Salman Rushdie, har fået sin velfortjente pris og erklæret sig tilfreds.

Regeringens beslutning den 10. oktober om ikke at gennemføre prisoverrækkelsen den 14. november blev truffet på baggrund af sikker-